

FRIT NYT

2. Aarg.

29-4-45

Nr. 3

HELE VERDEN I SAMME BAAD

Det er efterhaanden blevet klart for alle, selv for Tyskere, at Tyskland har tabt Krigen. De allieredes stærke Fremmarch gennem Tyskland, efter at Størstedelen af de tidligere besatte Lande er befriede, Indtagelse og Omringning af de store tyske Byer, Tyskernes enorme Tab af Mandskab og Materiel og Ledernes fortvivlede Opraab og Paabud understregede Nederlaget. Det er naturligt, at vi heri Landet ikke alene tænker med Længsel paa det Tidspunkt, da Befrielsen naar os, men ogsaa paa, hvorledes Forholdene skal blive, naar Krigen er endt. Folk, der skænker Spørgsmaalet en alvorlig Tanke - og det udgør heldigvis det store Flertal - forstaar, at vi med Krigens Slutning ikke kommer ind i den gamle Gænge. Der er imidlertid en Del Mennesker, der tror, at blot Krigen ophører, og vi faar fjernet Tyskerne, vil alt vende tilbage som før Krigen, saaledes at man kan forsyne sig med alle de Varer, som vi i flere Aar har maattet undvære. Dette er en Misforstaaelse; og Folk, der tænker saaledes, eller rettere sagt ikke tænker, gør bedst i snarest muligt at revidere deres Opfattelse eller begynde at tænke.

De Terrorhandlinger og Udplyndringer, Tyskerne har gjort sig skyldig i i de besatte Lande, har jo bragt disse i en saadan Tilstand, at det vil tage Tid med Genoprettelsen. Vi ser det i Frankrig, Belgien og Holland m. fl. Lande, hvor vanskeligt det er at tilvejebringe ordnede Ernæringsforhold. Tyskerne har haft den Frækhed umiddelbart efter deres Fordrivelse i tvangsindlagte Artikler i de Dagblade, som de endnu kontrollerer, at haane de allierede, fordi de ikke i en Haandevending kunde gøre godt, hvad Tyskerne i aarevis havde ødelagt. De tyske Propagandister forstaar ikke, at vi andre her til siger: Det er da ganske naturligt, at der ikke er Fødevarer tilbage, efter at Tyskerne i 5 Aar har taget Broderparten og ved deres Flugt medtog saa meget som muligt og ødelagde Resten. De forstaar ikke, at vi rasonerer; at Ansvaret for denne Tilstand falder paa de tyske Horder og ikke paa de allierede Befriere, der tværtimod straks har søgt at lindre Nøden, til Trods for de store Forpligtelser de først og fremmest har overfor Tropperne, som har deltaget i Befrielsen, og som maa fortsætte deres Fremmarch.

Hvorledes var det samtidig i den indtil for kort Tid siden endnu besatte Del af Holland? Kunde Tyskerne rose sig af, at Befolkningen der havde det bedre end i den befriede Del? Nej! Tværtimod! Der var Hungersnød. Rationerne blev bestandig nedsat. Hørte vi herom fra Tyskerne? Nej! Dette skulde vi have gennem den udenlandske Radio.

Spørg et eneste af de befriede Lande, om man ønsker at ombytte den befriede Tilstand med Tyskernes Visit. Svaret vil være et enstemmigt: Vår Herre bevare os!

Det er ikke alene de befriede Lande, der er

kommet bagud. De allierede Nationer, som gør den store Indsats i Kampen for den Frihed, som ikke mindst vi Danske higer efter, har ikke alene maattet levere store Kontingenter af Mandskab, som er taget ud af deres daglige Virksomhed, men har maattet inddrage Fabrikker i Krigsproduktionen og her til overføre Mandskab fra andre Virksomheder. Dette medfører naturligvis, at mange Hjul i det Maskineri, som holder Samkvæmet mellem Landene i Gang, er gaet i Staa.

Og alt dette skal genoprettes, inden den Vædensordning, som vil blive den fremtidige, kan blive endelig.

Det første store Problem bliver Ernæringsforholdene. Det viser sig, hvor Gang Tyskerne er drevet ud af et Land, og vil selvfølgelig ogsaa melde sig ved den endelige Afslutning. Danmark er paa dette Omraade ikke daarligst stillet. Vi er et maa-producerende Land. Man maa dog ikke tro, at vi straks faar fri Raadighed til at indkøbe Fødevarer. Vore Produkter er vor Hovedindtægtskilde og skal delvis anvendes til Eksport som Betalingsmiddel for de Varer og Raaprodukter, vi maa indføre, og som er en tvingende Nødvendighed, for at holde Arbejdsløsheden nede mest muligt. Selv om vi faar rigelige Varer til Eksport, er det dog ikke sikkert, at vi straks kan faa Dækning i andre Varer. Der er mange Foranstaltninger at foretage i de krigshærgede Lande, inden Produktionen der kan komme i Gang, end sige blive normal. Vi vil derfor blive nødt til at finde os i eventuelt at afstaa Fødevarer paa Forskud. De hærgede Landes Befolknings Produktionsevne er afhængig af Fødevarer. Jo hurtigere Folkene kan blive restituerede, desto stærkere gaar vi frem mod Tidspunktet for ordnede Forhold. Vi maa derfor være forberedt paa, at der i en Periode kan blive Tale om Restriktioner paa Fødevareromraadet eller saadan Knappehed, at man maa indskranke Forbruget mest muligt.

En Følge af alt dette er, at vi heller ikke straks kan vente Indførelse af de Varer, vi har saa haardt Brug for.

Det kan ikke nytte, at der er Folk, som straks efter Krigens Slutning begynder at kræve ind, eller, tænker paa at hamstre de faa Varer, som kommer paa Markedet. Eller at man begynder at kritisere "den evneløse Regering", som intet formaar". Disse Folk vil til den Tid blive stillet i en Klasse for sig selv, naturligvis ikke sammen med Krigsforbrydere, Landsforrædere, Sortbørsfolk og andre Forbrydere, men dog i en Særklasse, som vil møde den øvrige Befolknings Foragt. Heller ikke partipolitisk Spekulation i saadanne Tilstande vil blive taalt. Og de Forsøg, som vil blive gjort paa at skabe Kaos i Landet, saaledes som vi saa det i Belgien og Grækenland, og som Landsforræderen Aksel Højjer nu, da ogsaa han ser, at hans nære Venner, Tyskerne, syn-

(fortsættes Side 2)

Med Fingeren paa Aftrækkeren

Vi nærmer os den store Dag - Befrielsens Dag, den Dag, da Signalet lyder fra vore Allierede: nu er Timen der, nu skal der slaas løs. Den Dag er først og fremmest Modstandsgruppernes Dag. Da skal det vise sig, hvad Danmarks Frihedshær formaar, da vil en Armé rejse sig som om den stog lige op af Jorden, Grupper samles til Delinger, Delinger til Kompagnier, Kompagnier til Regimenter og Regimenter til Divisioner - danske Divisioner.

Det danske Folk vil blive overrasket den Dag, det vil opdage Ting, som ingen havde troet mulige, det vil lære Sammenhænge at kende, som ingen havde drømt om, det vil se Fantastiskheder blive til Kød og Blod, og Anelser antage Livets Former. Danmarks Frihedshær vil paa et givet Signal opstå med at være en Skyggehær og blive en Virkelighed. Det er det sidste, stolte Kapitel i Frihedskampen, den skal skrives, og det skal skrives med Blod og Svær.

Naar en Gang Sagaen om Danmarks Frihedshær skal nedtegnes, vil dens Kapitler blive lige saa eventyrlige og lige saa mange som Scenerne i det Drama, der handler om Sabotørernes Indsats. Men tillige vil Beretningen om Frihedshærens have hele Nyhedens og Chokets Virkning. Sabotørernes Gerninger bringer hver Dag sit Vidnesbyrd om. De indskrives deres Bedrifter paa hvert Kalenderblad. Folket kender dem paa deres Gerninger. Men Frihedshærens kender endnu ingen, den er en Myte, Myten om Skyggehæren, og det er ikke det mindst beundringsværdige, at denne Skyggehær har kunnet skabes og organiseres opbygges og udrustes, øves og trænes, uden at nogen har faaet Nys om det, uden at nogen har kunnet opdage det. Det er allerede en Bedrift.

Midt i Tyskernes "Krigszone Dänemark", omgivet paa alle Sider af tyske Soldater, Gestapo, Hipo, Stikkere og almindeligt banalt nysgerrige

ger paa deres sidste Vers, har begyndt at forberede gennem sine Radiotaler, vil ikke paavirke Befolkningens store Flertal, men tvertimod knytte dette, om muligt endnu mere sammen. (Den Rolle Hr. Højjer har tiltænkt sig selv til den Tid, faar han ikke Løjlighed til at spille. Han vil blive optaget af ganske andre Ting.)

Der er under Besættelsen blevet et Sammenhold i Befolkningen, som man ingeninde har kendt Magen til. Efterhaanden som Tiden er skredet frem, og Besættelsesmagtens Undertrykkelse, Terror, Plyndringer og Forbrydelser er taget til, er Sammenholdet øget. Tyskerne tog Føjl af det danske Folks Mentalitet, naar de mente, at deres Fremfærd skulde indgyde samme Respekt, som de er vant til indenfor deres egne Landsmænd. Tvertimod reagerede stedse større og større Kredse; og man er nu klar over den store Betydning, Frihedskammerne har for Genvindelse af Friheden.

Det er denne Frihed, der er det første Led. Det Sammenhold, der har været og stedsa er for at opnaa Friheden, og den Enighed, der er om Behandlingen af danske Krigsforbrydere og Landsforrædere m. fl., maa bevares, efter at Friheden er opnaaet; og det maa blive det næste Led at bevare Sammenholdet, lige til Verden er kommet i Løve, og det Handelsamkvæg og anden Samvirke, som er en Betingelse for Opnaaelse af taalige Verdensforhold, kan blive etableret i fuldt Omfang.

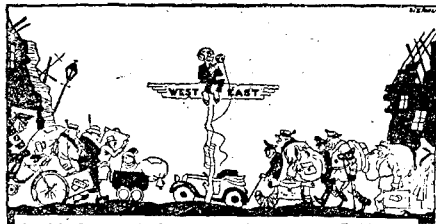
Naar der tales om Samfundssind, tænker vi altid paa, at den enkelte Borger ikke maa tilltage sig Rettigheder eller Forsyninger paa sine Landsmænds Bekostning. Samfundssind maa i Fremtiden blive et mere udvidet Begreb. Det vil ikke alene omfatte den snævre Kreds, som betegnes ved et Lands Grænser. Det maa blive internationalt. Hele Verden maa løfte i Flok, om det skal blive muligt indenfor en overskuelig Fremtid at tilvejebringe den Verdensordning, som vi maa bestrebe os for at skabe for vore Efterkommere. Hele Verden er i samme Baa. Dette maa vi alle indstille os paa, saa at vi ude i Verden kan bevare den Beundring, vi har opnaaet ved vor Holdning i de mange svære Aar.

Ligestyldige har en Hær skabt et skabes ud af intet. Og den er blevet det. I aarevis har en stadig voksende Kreds af danske Mænd sat deres bedste Evne og stærkeste Vilje ind paa denne Opgave. Og allerede nu har de udført Bedrifter, der til sin Tid vil aabenbares og forbløffe Folket. Hver Dag handles der under Livsfare og med Opbydelse af alt Mod og al Snartraadighed. Vaaben skal hentes og fordeles. Grupper skal opøves og samles. Traadene skal knyttes og dog ikke paa nogen Maade være synlige. Det sker midt i den tilsyneladende saa fredelige danske Hverdag. Og det er de ogsaa saa tilsyneladende fredelige Hverdagsdanskere, der spiller Rollerne i dette Skyggespil. Fra alle Klasser og Grupper af Folket kommer Soldaterne i Skyggehæren, Professorer og Studenter, Arbejdere og Kontorfolk, Rige og Fattige. Der grundlægges Kammeratskaber under dette Arbejde, som vil være og virke. Det betyder noget, naar man har været sammen om at hente Vaaben, naar man har passeret tyske Patrouiller med Vaaben og Ammunition som en eksplosiv Hemmelighed paa Cyklen eller i Bilen. Det hamrer Mennesker sammen, naar de i søne Nattimer har øvet sig i Vaabenbrug, lært Strategi og Mødeforbindelse, samlet og opbygget Stump for Stump de mange menneskelige og vaabenmæssige Elementer, der skal svejses sammen for at skabe en kampkraftig Enhed.

Og nu er den der, Skyggehæren! Et Signal - og den træder ud i Foraarsolen. Med Fingeren paa Aftrækkeren venter Tusinder og atter Tusinder af tavse, ukendte, anonyme Skygger paa Felttegnet fra den store Overkommando. Uden at lade sig provokere for tidligt frem, trænedes som Soldater og disciplinerede som Soldater venter Skyggehærens Mand paa at blive til en virkelig Hær. Ingen har set den, ingen kender den, ingen ved, hvor stærk den er, eller hvad den vil - men ens Ting veed alle: at den er der og at den vil vide at løse sin Opgave. For Tyskerne er denne Skyggehær en Mære og en Rædsel. De slider i det for at opføre den - men løber Panden mod en Mur, de befæster og regerer for at have noget at staa imod, men netop det, at de kun kender Fjenden som en Anelse, en urolig Fornæmelse, gør dem dobbelt forvirrede og splittede. Det er ikke morsomt at se en Mand sigte paa sig med Fingeren paa Aftrækkeren - men det er tifold værre at fornemme et usynligt Vaaben rettet mod sig og vide, at om nogle Dage eller maaske blot nogle Timer kommer Ildsignalet, og Skudet falder.

Danmarks Frihedshær venter Signalet. Idag er den en Skygge paa Muren, i Morgen selv en Mur, den Mur, som skal værne og hegne den nyvundne Frihed.

"TYSKERNE STAAR SAMLET!"

Goebbels: - Aldrig nar det tyske Folk staaet nærmere sammen end nu.

Boston-Bladet "Christian Science Monitor" har bragt en ledende Artikel om Norges og Danmarks forestaaende Befrielse. Det hedder bl.a. i Artiklen; at de store Begivenheder paa Vestfronten for Tiden overskygger de nordlige Omraader, hvor Folk venter taalmodigt, men langtfra passive, paa deres Befrielse. Bladet skriver videre:

- Verden vil aldrig glemme de frie Mænd, der forblev ubesejrede gennem Fem Aars Okkupation. Baade Danmark og Norge har bevaret den samme uovervindelige Aand og har modstaaet baade Overtalelser og Forfølgelse. Saa danne Folk har mere end fortjener deres Befrielse. De vil komme til at indtage en højst respekteret Plads i de frie Nationers Familie.

HVEM DRÆBTE ROMMEL? BRITTE ELLER YANKEE

Hvem dræbte Rommel? Krigshistorien faar maaske aldrig svar paa Spørgsmaalet - af den Grund at der findes to helt forskellige Versioner om det. En af disse Versioner indeholder Sandheden, men hvilken af dem? Var det en Engländer eller en Amerikaner, som satte Punktum for den glørværdige tyske Feltmarskal? Baade den engelske og den amerikanske Flyver, der er blevet udpeget som Rommels Banemand, tager Æren paa sig, men kun hos den ene kan man finde Sandheden. Hos hvem?

Døm selv - her er, for at begynde med Engländeren, den dramatiske Beretning om, hvad der hændte den 17. Juli 1944 i Nærheden af en lille Gaard i Normandiet:

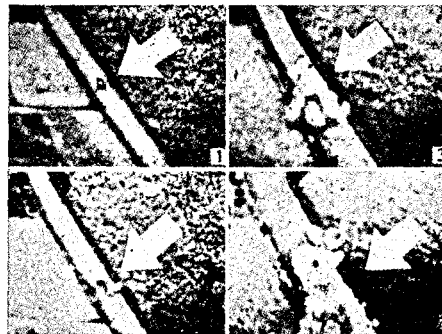
- Den lille Signatur her er en lille Gaard, hvor efter alt dømme det tyske Hovedkvarter findes, og det bliver Deres Opgave at pulverisere Maalet med Deres "Thyphoons".

Lederen af en lille Eskadre "Thyphoons", Johnnie Baldwin fra Bath, modtog denne Ordre af den Øverstbefalende fra den Afdeling Tropper, der netop havde indtaget Flyvepladsen St. Croix-sur-Mer. Hurtigt fixerede han Maalet paa sit Kort, gjorde sine Beregninger, og kort efter steg 8 bombelastede Maskiner til Vejrs og fløj mod Hovedkvarteret. En efter en styrtede Jagerne ned mod Maalet, kastede en 250 kg-Bombe og rettede sig op i et Nu. I Løbet af to minutter laa Gaarden som en brændende og rygende Ruin. - Lidt for simpelt, tænkte Baldwin, flyve et Kvarter, smid et Par Bomber og begive sig hjem igen... med Tankerne fulde...

I det samme fik han øje paa noget nede paa det lysegraa Landevejsbånd. I sin Kikkert saa han tydeligt en lille Kortegø, bestaaende af to Motorcykelordonansér, en større Panserbil, en Lastbil, en Stabsbil og en mindre Fanservogn. Det var ganske tydeligt en vigtig Transport - et nyt taknemmeligt Maal. - Vi gaar til Vejrs, beordrede Baldwin sine Flyvere. En efter en med mig i Spidsen dukkede vi og beskyrte Kortegen med Kanonerne. Baldwin saa paa 200 Meters Afstand, hvorledes en Mand med guldtræsset Officerskasket stod oprejst i Vognen med Vaaben i Haand. Først faldt han livløs om paa Vejen og et Øjeblik senere slog Baldwins Kugler gennem Vognens overdækkede Del. En mægtig Flamme slog op, hvorpaa hele Scenen gik ud af Sigte, da Baldwins Maskine rettede sig op. Fra 2000 Meters Højde og lige til Trætopsnøjde foretog de øvrige Maskiner deres Angreb; Kortegen fik ca. 100 Kugler ialt og blev totalt ødelagt.

Her er et Billede fra den ødelagte Rhin-by Kahn. Rundt om den velbevarede Kathedralkirke ligger sønlige Bygninger i Ruiner, og i Floden ligger Resterne af det sprængte Hohenzollern-Bro.

Dette er Kamerats Vidnesbyrd om den amerikanske Version om Rommels Død. Paa Billedet Nr. 1 er den ansøve Stabsbil blevet optaget, paa Billedet nedenunder har et Skud naaet Maalet. Paa Billedet 3 er Benzintankene eksploderet og paa det sidste Billede er Bilen helt indhyllet i Røg og Ild.

Maanedgier gik, og engang i Oktober berettede en højsttaaende RAF-Officer overfor Baldwin og hans Kammerater:

- Vi har gjort vore Beregninger om og om igen, og vi er kommet til det Resultat, at de Kugler, som dræbte Rommel, afrydedes fra en Maskine, mens den tyske Feltmarskal befandt sig paa Rejse mellem Caen og Cabourg i Nærheden af Byen Douzule om Aftenen den 17. Juli. Det kan ikke have været andre Maskiner end jeres.

Der findes Beviser for, at Rommel skulde have været til Konference med sine Generaler netop i det Øjeblik den lille Gaard gik op i Iuer, men paa den anden Side findes der ogsaa Beviser for, at han kom lidt for sent, ligesom han kom for sent et Sted i Ørkenen, saa han reddedes fra at blive taget til Fange af en Commando-Afdeling. Men denne Gang blev Tidfristen for kort.

Saaledes lyder den engelske Version. Der findes imidlertid en Svaghed i den - Tyskerne har selv opgivet, at Rommel døde af indre Kvæstelser, som han havde paadraget sig den 24. Juli, hvor hans Hæl i Normandiet kørte i Grøften og væltede. Det engelske Angreb skete den 17. Juli, altsaa lige en Uge før. Rommels Uheld mærklagedes imidlertid et godt Stykke Tid, og Tyskernes Datoopgivelse kan derfor bero paa, at de ikke vilde vedgaa, at de i saa lang Tid har holdt Begivenheden skjult for Kjønsfronten, og derfor muligvis har ændret Datoen nøjagtig en Uge...

Jagerpiloten Harold O. Miller er den amerikanske Kandidat til Æren af at have dræbt Rommel. Det skulde være sket under en Soloflyvning den 24. Juli 1944, 20 miles bag Fronten i Normandiet. Hans Bevis er stumt, men alligevel talende. Miller medførte nemlig et med Maskingeværerne synkroniseret Kamera. Billederne, der blev taget ved dette Angreb, viser tydeligt Stabsbilens Skæbne. Det har kunnet efterspores, at Miller paa denne Dag var den eneste allierede Flyver, der angreb en tysk Stabsbil - og netop paa denne Dag forårsagede et Angreb fra Luftten, at Rommels Bil "havarederes" - efter tysk Udsagn.

En DAILY MAIL Korrespondent beretter:

Fjendtlige Fanger beretter, at Varnemagten og SS Divisioner i den Del af Tyskland, som de endnu holder, "løber i Kredse" og ikke følger nogen klart bestemt strategisk eller taktisk Plan, hovedsagelig paa Grund af Kaos i Kommunikationslinjerne. En Dag sendtes 4 Mandis Patrulje ind i et Omraade, hvor SS Delinger tidligere har kæmpet vildt. Saa snart Patruljen nærmede sig Byen, marcherede Et Varnemagtsoldater ud og overgav sig. De gjorde Undskyldning for, at de ikke havde overgivet sig før. "Nogle SS-Officerer har haft Kommando over os i de sidste Dage", sagde den ene. "De forødel os at gøre noget Forsøg paa at overgive os, men i Dag hørte SS Mændene, at andre Delinger af Hæren overgav sig i Nærheden. De forlod os og styrtede af Sted for at forsøge at stive dem af. Det gav os en Chance, og her er vi".

Vindez fra Vest
finder sin Form,
blidelig Blæst
stiger til Storm.

Ene skal ej
Vennerne slaas;
Danskernes Vej
værges af os.

Sjældent vel stod
færre i Flok;
men har vi Mod,
da er vi nok.

Følg da vort Flag
snart vil paany
Frihedens Dag
gærende gry.

SIDSTE FASE

Det er nu en Realitet, at Tyskerne forbereder at møde de allierede Tropper i Kamp paa dansk Jord. Store Mængder af Soldater og Materiel bliver samlet ved den dansk-tyske Grænse i et Bælte tværs over Landsdelen. Oberfeldmarskal Busch, der har været sat fra Bestillingen nogen Tid, er igen indtraadt i Hæren, og saavidt man kan skønne, gaar hans Planer ud paa at oprette Forsvarszoner henholdsvis ved Hamburg, Kielerkanalen og den dansk-tyske Grænse.

Det er ikke usandsynlig, at de tyske Hære med den Mangel paa Brændselsolie, som har præget de hidtidige Kampe paa Vestfronten, er i Stand til at dæmme op for de allieredes Pres paa nogen af de her nævnte Steder. Det vil kun være muligt at udskyde Tidspunktet for den endelige Overgivelse, men ændre Krigens Gang kan en nok saa fanatisk Modstand i Danmark ikke. Naar Tyskerne er blevet tvunget til at opgive deres sidste større Forsvarsbalte ved den dansk-tyske Grænse, vil Hæren kæmpende trække sig op gennem den jyske Halvø, indtil den sidste tyske Modstand bliver brudt enten ved Limfjorden eller Skagen.

Faar Krigens Slutfase et saadant Forløb, og der skal kæmpes paa dansk Jord, vil den danske Hjemmefronts væbnede Styrker faa deres Ilddaab. Trods fem Aars Undertrykkelse og Forfølgelse, trods Tortur og Pinsler, trods Henrettelser og Deportationer er det ikke lykkedes Tyskerne at løbe den danske Undergrundsbevægelse over Ende. De aktive Grupper staar parat til at gaa ud i Kampen, og hele Folket staar bag dem i Dag.

Helt andre Problemer melder sig, hvis et tysk Sammenbrud i Norðtyskland ikke umiddelbart følges af et allieret Angreb paa Kielerkanalen og Sønderjylland, og Kapitulationen trækker ud, simpelthen af den Grund, at der ikke er nogen, der kan kapitulere. Saa er vi ude i en Situation, hvor et enkelt Skud, en enkelt Aktion fra en aktiv Gruppe kan faa skabesvangre Konsekvenser. Vi maa gøre os klart, at der i Dag staar 110.000 - 120.000 regulære tyske Tropper, derimellem flere Panserenheder. De er godt udrustede og veltrænede, selvom de ikke er Elitetropper. Alene paa Baggrund af den rent talmassige Overlegenhed er det indlysende, at en selvstændig Kamp fra dansk Side mod de tyske Tropper her i Landet paa et for tidligt Tidspunkt vil forringe den Modstand, der kan sættes ind, naar Ordren kommer, Falder Berlin og Hamburg, og bliver der nogle Dages Stilhed i Kampen, er det af afgørende Betydning, at der ikke fra dansk Side sker en Afslappelse af den Disciplin, som i det store og hele har præget den danske Modstandsbevægelses Kamp. Vi maa gøre os det klart, at alene kan vi ikke tvinge Tyskerne til Kapitulation. Det vil være overmodigt at gaa rundt i den Opfattelse.

De ungarske Soldater, som af Tyskerne er tvunget til Danmark, ser med alt andet end venlige Øjne paa deres tyske Undertrykkere, og Gang paa Gang giver de deres Sympati til Rønde for Danskerne. Der er nu udsendt et Optraad til de ungarske Soldater.

Baade Hjemme fra og fra Sverige sendes følgende Budskab til Officerer, Underofficerer og Mandskab: Danskerne holder af Ungarn, men de hader Tyskeren, der har udplyndret og ydmyget Danmark, paa samme Maade, som de har udplyndret og ydmyget det ulykkelige Ungarn, Rumænien, Belgien, Slovakiet og mange andre Lande.

Hjælp Danskerne med alt, hvad I kan, spænd Ben for den forvorne Tysker, og den Dag Frihedens Time ogsaa slaar for Danmark, skal I kæmpe med Vaaben sammen med Danskerne.

Hjemme har Tyskerne røvet alt hvad de kunde, de har slæbt gode ungarske Mænd paa Pinebenken, de har paa alle mulige Maader spillet Herrefolk og ydmyget den stolte Ungarer.

I Forhold til hvad disse Bestier har gjort, er Russerne sande Engle; vist holder Russerne skarp Disciplin, men det er kun af det gode, thi Tyskerne har sluppet de ungarske Mordere, Bedragerere og Tugthusfanger løs paa os.

Der kommer nok igen gode Tider.
Leve vort ulykkelige Land. Leve Ungarn.

HAVDE DET BARE VÆRET SAA VIL, skriver et engelsk Blad om dette Trick-Gillede af den halvgale Maler fra Pilsen. For Menneskeheden vilde det efter alt at denne Hare været det Bedste, om han var blevet ved sin Palet.

Endelig kan man ikke helt afvise, at der kan ske en selvstændig Kapitulation for Danmarks Vedkommende. Meget tyder paa, at den tyske Soldat er ved at miste Kampmødet, og med Berlins og Hamburgs Erbring falder sikkert en væsentlig psykologisk og moralsk Modstand med at erkende Situationens Realitet.